hibebant homines ſancti, nunc autem neq; deus ab homine accipit, neque deo iam exhibet homo ſenſatus aut fidelis. Nimirum q̃ & cũ cõſilio deus hæc dudum admiſerit, & nihilominus hæc eadem cum cõſilio nuc reiecerit, poſtmodum nobis pro poſſe cum ipſius auxilio dicendum erit. Vtuntur homines conſilio propter gloriam dei, dum non contenti abſtinere ab illicitis, licita quo que reſpuunt, vt expeditius deo vacare poſſint. Verbi gratia, ſecundum quod Apoſtolus dicit, De virginib. præceptũ domini non habeo, conſiliũ autem do, tanquam miſeri cordiam cõſecutus à deo, vt ſim fidelis. Exiſtimo ergo hoc bonum eſſe propter inſtantem neceſsitatem, quoniam bonum eſt homini ſic eſſe. Item iuxta illud. Si vis perfectus eſſe, vade & vende omnia quæ habes & da pauperibus, & habebis thezaurum in cælo, & veni ſequere me. Et de hoc quoque ſuo loco dicemus. Nunc ad priorẽ, eandemq̃ maximam partem accedamus, qua Iudæi cum ſabbatis & cunctis ceremonijs ſuis relinquuntur, & gentes cũ fide ſua mirabiliter in gratiam aſſumuntur.

1. Cor. 7.

Matth. 19.

De illa maxima parte conſilij, qua Iudæi cum ceremonijs ſuis relicti, & gentiles cum ſua ſunt fide recepti. CAPVT IIII.

Sicut & vos, inquit Apoſtolus, aliquando non credidiſtis deo, nunc autem miſericordiam conſecuti eſtis, propter illorum incredulitatẽ, ita & iſti nunc non crediderunt in veſtrã miſericordiã, vt & ipſi miſericordiam conſequantur. Concluſit deus omnia in incredulitate, vt omniũ miſereatur. Hæc cum dixiſſet, exclamauit, dicens, O altitudo diuitiarum ſapientiæ & ſcientiæ Dei, quàm incomprehenſibilia ſunt iudicia eius, & inueſtigabiles viæ eius. Quis enim cognouit ſenſum domini, aut quis conſiliarius eius fuit? Multum exclamauit, & exclamatio hæc audita eſt vniuerſo orbi. Et quam ob rem ſic exclamauit? Quare nõ magis plano ſermone proſecutus eſt, quod cœperat loqui? Sed quid cœperat loqui? Eo cõſilio vel intentione cõcluſiſſe deum omnia in incredulitate, vt omnium miſereatur, & hinc eſſe quod olim Iudæis credentibus nos gentes non credidimus, nunc autem nobis credentibus Iudæi non crediderunt in noſtram miſericordiam, vt & ipſi miſericordiam conſequantur, quòd & per euangelicam hiſtoriam pulchro & venerabili myſterio ſignificatur. Venit, inquit, quidam de archiſynagogis nomine Iairus, & videſ eum, procidit ad pedes eius, & deprẽcabatur eum multum dicens. Quoniam filia mea in extremis eſt, veni impone manum ſuper eam, vt ſalua ſit, & viuat, & reliqua. Hęc puella quã do mortua eſt, annorum duodecim erat, & mulier illa, quæ acceſsit retro dum iret & tetigit fimbriam veſtimẽti eius, annis duodecim in profluuio ſanguinis fuerat. Itaq; quã do nata eſt hæc puella, tunc illa mulier ſanguine ſuo fluere cæperat, & quando illa mulier à profluuio ſanguinis ſui ſanata eſt, tũc puella hæc mortua eſt, per manum domini reſuſcitanda. Hoc, inquam, myſterio res illa ſignificata eſt. Quando enim ſynagoga in Abraham, Iſaac & Iacob nata ſiue vocata eſt, tunc gentilitas idololatriæ ſordibus qua ſi ſanguine ſuo fluere incipiebat, & quando gentilitas eadem ad Chriſtum conuerſa eſt, tunc ſynagoga morte infidelitatis mortua eſt, circa finem ſeculi, cum plenitudo gentium ſubintrauerit, ipſa quoque ſalua futura. Hoc eſt quod Apoſtol. ait ſermone præſcripto. Sicut enim & vos aliquando nõ credidiſtis deo, nunc autem miſericordiam cõſecuti eſtis propter illorum incredulitatem, ita & iſti nunc non crediderunt in veſtram miſericordiam, vt & ipſi miſericordiam cõſequantur. Concluſit enim Deus omnia in incredulitatem, vt omnium miſereatur. Magna res, alta & profunda res, & maior, quam vt verbis conſequi vel explanari poſsit ſufficienter. Idcirco conſeſtim exclamauit dicens. O altitudo diuitiarum ſapientiæ & ſcientiæ dei, & ipſa exclamatione dormitantes excitare voluit, vt vigilantes atq; oculos aperientes ad lumen ſpiritus ſancti, quęramus aliqui quantum poſſumus, quod inuenitur à paucis, & à nemine totũ ſicut eſt valet comprehendi, cur deus tantopere ſtuduerit, miſericordiã ædificare in nobis, & neminem niſi per conſecutionem miſericordiæ ſaluum eſſe voluerit.

Roma. 17.

Marc. 5.

De eadem re, & quod tota ferè vis conſilij diuini eo tendit, vt omnis à nobis auferatur occaſio ſuperbiendi, & non audeat dicere figmentum ei, qui ſe finxit, quare me feciſti ſic. CAPVT V.

Quid eſt, omnia deũ in incredulitate cõcluſiſſe vt omniũ miſereatur, niſi prouidiſſe deum, vt nemo aliter quam per miſericordiam ſaluetur, & ſic omnes à maligno ſuperbiæ gladio liberentur? Hoc enim expediebat miſeræ conditioni noſtræ, vt omnis nobis occaſio ſuperbiendi tolleretur, quia per ſuperbiam cecidit angelus, & factus eſt diabolus, quia per ſuperbiam nihilominus cecidit homo ad imaginem dei conditus, & factus eſt diaboli ſeruus. Præcauens igitur in futurum deus, & obſtruere volens omne os, vt non glorietur omnis caro coram illo, reppulit plebem in carne Abrahæ gloriantem, veruntamen non plebem ſuã quã præſciuit. Sic enim Apoſtolus dicit. Nunquid reppulit deus populum ſuum? Abſit. Nam ego Iſraelita ſum, ex ſemine Abrahæ, de tribu Beniamin. Non reppulit Deus plebem ſuam quam præſciuit. Et prẽmiſſo reſponſo diuino, dicentis. Reliqui mihi ſeptẽ milia virorum, qui nõ curuauerunt genua ante Baal, ſic ergo, inquit, & in hoc tẽpore reliquiæ ſecundum electionem gratiæ ſaluæ factę ſunt. Dicamus ergo quod amplius, quòd

Roma. 11.